

El pràcticum sanitari - Levante Castelló - 05/06/2016

EL PRÀCTICUM SANITARI

TRIBUNA
J. Manuel Quixal

► Secretari General de CCOO-UJI

Portem uns dies que en la premsa no paren d'aparèixer informacions respecte a la decisió del Consell sobre les pràctiques de medicina, infermeria, i altres estudis de Ciències de la Salut als hospitals públics del Sistema Valencià de Salut, fonamentalment per part dels representants de les empreses privades que, per suposat legítimament, han decidit dedicar-se al negoci de la salut. Arguments n'hi ha per a tots els gustos, però per molt que es vulga argumentar, no-més faltaria que un empresari muntara una empresa per a perdre diners.

Pel que es pot entendre de les queixes, pareix que en la creació d'aquestes propostes de negoci ja es donava per descomptat que aquesta etapa formativa -la de les pràctiques- els resultaria gratuïta partint del vell aforisme que "el de tots és per a tots" i com que tot el que és públic és gratis, el sistema públic hauria d'assumir -òbviament sense cobrar- aquesta

despesa causada per empreses privades les quals, evidentment, cobren la matrícula d'eixes pràctiques al seu estudiantat. Una forma més de confondre allò que és públic amb allò que és privat (i de fer caixa), a la qual poquet a poquet pareix que se'n haja volgut acostumar.

També veiem en la premsa que es volen reprendre les obres del pavelló a l'Hospital Provincial que, pel que diuen, es destinarà a centre de dia d'atenció oncològica. El canvi de criteri és bo i així ho defensem. La idea amb què es va iniciar el projecte era fer un aulari (òbviament pagat amb diners públics) que, presumptament, també serviria per a donar classes a l'estudiantat d'infermeria privat. Un altre exemple de la confusió entre públic i privat que dèiem abans.

No estem parlant que l'estudiantat d'aquestes empreses privades no tinguen el dret de fer les seues pràctiques als centres públics i, per la qual cosa es puga al·legar que són discriminats. Estem parlant que això es faça complint les lleis en vigor i, per suposat, amb convenis transparents d'aquestes empreses amb el Sistema Valencià de Salut que, faltaria més, incloguen l'assumpció dels cànoncs necessaris per fer front a les despeses que aquestes pràctiques puguen ocasionar

(inclosa la seguretat jurídica de l'estudiantat, cosa que pareix que no preocupe a ningú). Tot això sempre després d'haver assumit -és la norma- les pràctiques de l'estudiantat de l'ensenyament públic que per qüestions més que evidents en un sistema públic, té, o si més no, hauria de tenir preferència.

Per l'altra banda també s'hauria de veure com es conjunquen les pràctiques als centres públics amb les consignes que apareixen als documents d'aquestes empreses privades sobre el seu model:

"... Ser médico con los valores éticos y morales basados en las reflexiones y principios del humanismo cristiano" Com si el sistema públic no tingués valors ètics i morals. Després de combatre acarnissadament les pràctiques que són norma legal als hospitals públics es demana de fer les seues pràctiques en aquestos. ¿Com ens ho fem respecte a qüestions tan importants com el dret a la vida i a una mort digna, a la interrupció -legal- de l'embaràs, a les cèl·lules embrionàries...? Sense anar més lluny ahir mateix, una d'aquestes empreses docents qualificava, encara, l'homosexualitat com una enfermetat. Parafrasejant Marx (Groucho): aquestos són els meus principis. Si m'arregla un bon preu, en portaré uns altres.

No és desconegut per a ningú el suport donat pels poders públics castellonencs dels darrers anys (Ajuntament, Di-

putació i Consell) a aquestes iniciatives que fins i tot obligaven a iniciar els estudis de medicina i infermeria a la Jaume I un any després (al final en serien 2) d'haver començat a la privada (amb la qual cosa quan tu arribes a les pràctiques, la privada ja porta allí dos anys) i que l'última de totes les del govern Camps abans d'anar-se'n va ser l'augment unilateral del numerus clausus a aquestes empreses sense ni tenir en compte la dificultat que s'afegia a l'hora de planificar unes pràctiques que comencen a estar rebentades. L'operació era simple: més estudiantat, més ingressos. Si després hi ha problema als hospitals, ja s'ho faran els que vindran.

És correcte que sense un conveni que no vorege la llei o, simplement, l'obvia, que es pose per davant, a propòsit, l'ensenyament privat (ací no volem presentar el fals paradigma pública contra privada sinó com s'ordena la qüestió) i sense tenir clar els uns i els altres els costos que es generen, es continue amb el sistema establert? O el que cal és posar ordre, garantir els drets de tots i aconseguir un model de pràctiques que englobe a tots -inclosos els professionals i els malalts- i que cadascú se'n faça càrrec de la seua part?

Ah, i per cert, l'accés igualitari a la formació sanitària en instal·lacions públiques, la tenen totes i tots garantida després d'aprovar el MIR.